

РЕШЕНИЕ

№ 50199

гр. София, 16 февруари 2023 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и първи декември две хиляди двадесет и втора година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: МИНА ТОПУЗОВА

ЧЛЕНОВЕ: ХРИСТИНА МИХОВА

ТАТЯНА ГРОЗДАНОВА

при участието на секретаря Е. МИХАЙЛОВА и прокурора от ВКП БОЖИДАР ДЖАМБАЗОВ изслуша докладваното от съдия ХРИСТИНА МИХОВА н. д. № 617/2022 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод касационна жалба, подадена от защитника на подс. Б. М.– адв. Б., срещу въззивна присъда № 5/18.03.2022 г., постановена по в.н.о.х.д. № 295/2021 г. по описа на Окръжен съд - Разград, с която се релевират всички касационни основания по чл. 348, ал.1, т.1 - 3 от НПК. Постъпило е и писмено допълнение към нея, подадено лично от подс. М., в което се твърди, че е налице допуснато нарушение на принципа „ne bis in idem“, тъй като с присъда № 57/30.06.2020 г., постановена по н.о.х.д. № 302/2020 г., РС – Разград е оправдал подс. М. по обвинението по чл. 325, ал.1 от НК, включително и че е „отправил закани към Е. А. К. и Е. М. С.“ и му е наложил за това административно наказание „задържане за 15 денонощия в структурно звено на ОДМВР Русе“. Впоследствие с присъда № 5/18.03.2022 г., постановена по в.н.о.х.д. № 295/2021 г. на ОС – Разград е осъден за това, че на 01.11.2018 г., в гр. Русе се е закарнал с убийство на Е. К. с думите „ще ви убия“ и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му-престъпление по чл.144, ал. 3 от НК, за което на подс. М. е наложено наказание от шест месеца лишаване от свобода. По този начин подсъдимият бил осъден два пъти за едни и същи действия, осъществени по едно и също време, на едно и също място.

В допълнението към касационната жалба се твърди и че въззивният съд е допуснал нарушение на процесуалните правила, като е дал вяра на показанията на св. Станев, приемайки, че те потвърждават изложеното от пострадалите и св. Д., без да отчете, че четиримата се познават помежду си и са в приятелски отношения. Неправилно не бил взет предвид записът от телефонния разговор, проведен между подсъдимия и св. С., като не бил допуснат и повторен разпит на последния, с цел да бъдат изяснени противоречия в изнесената от него информация.

Незаконосъобразно въззивният съд приел, че деянието е съставомерно, като не отчетел, че издадената към кучето команда, без конкретна насоченост, не съставлява закана към определен адресат, в частност към св. К.. В заключение се иска отмяна на въззивната присъда и оправдаване на дееца.

В съдебно заседание пред ВКС служебно назначеният защитник – адв. Н., поддържа касационната жалба и пледира за нейното уважаване. Според защитника въззивният съд не е извършил задълбочен анализ на доказателствата по делото, като безкритично възприел показанията на пострадалите, без да съобрази: че св. Салиев е подал жалба до полицията четири дни след инцидента, а св. К. – една година по-късно; че първоначално пострадалите са заявили, че подсъдимият е искал да ги набие, а едва след образуване на досъдебното производство - „да ги убие“; че показанията им за нанесен удар в главата на св. С. не се потвърждава от приложената по делото медицинска документация и показанията на лекаря, извършил прегледа; че изразът „ще ви убия“ не е насочен конкретно към нито един от двамата пострадали; че инцидентът се е развил в 03,00 часа през нощта, пред денонощен магазин, където обичайно ставали свадни и скандали и че поради това не е привлякъл вниманието на други хора. В заключение защитникът пледира за уважаване на жалбата и връщане на делото за ново разглеждане.

Представителят на Върховна касационна прокуратура изразява становище, че при постановяване на въззивната присъда не са допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон. Събрани са необходимите доказателства, анализирани са съобразно процесуалните правила и правилно е прието, че действията на подс. М. осъществяват състава на чл. 144, ал. 3 от НК. С оглед на това прокурорът пледира за оставяне на жалбата без уважение, като неоснователна.

Частните обвинители Е. М. С. и Е. А. К., както и техният повереник – адвокат С. Б., редовно призовани, не се явяват и не взимат отношение по жалбата.

Подсъдимият М. поддържа касационната жалба и прави искане същата да бъде уважена. В своя защита на първо място сочи, че въззивната присъда е постановена от предубеден съдебен състав, който ограничил процесуалните му права, като при извършване на разпит на свидетелите им задавал насочващи въпроси и им указвал как да формулират отговорите си. Едновременно с това не била дадена възможност на подсъдимия да им задава въпроси и по този начин да бъдат събрани доказателства, опровергаващи обвинението. Не бил допуснат повторен разпит на св. Г. А. и разпит на св. Р. Т. – продавачки в денонощния магазин, чиито показания според твърдението на подсъдимия, могат да опровергаят заявеното от пострадалите за насъскване на кучето, както и да установяват оплакването на „М.“ за това, че е била напсувана от пострадалите и е била разстроена. По отношение на момичето „М.“ подсъдимият твърди, че е посочил „фейсбука“ ѝ, телефона ѝ и хотела, в който била отседнала, но разследващите не направили необходимото, за да я издирят и разпитат, като умишлено я укрили. Жалбоподателят твърди и че пострадалите не са заявили в първоначалните си жалби и беседи с полицейския инспектор М. Т., че подсъдимият М. е искал да ги убие, като св. К. упълномощил повереник една година по-късно, едва преди да бъде разпитан пред съдия. Това обстоятелство поставяло под съмнение показанията на пострадалите, че са подали оплакване едва четири дни след деянието понеже през това време търсили адвокат. Неправилно въззивният съд дал вяра на показанията на св. С., приемайки че същият е незаинтересован, като не взел предвид, че пострадалите и св. Д. били в приятелски отношения с него и го укривали, за да не бъде разпитан. Жалбоподателят сам го издирал, чрез сина си, като в разговори между тях / лично и по телефона/ св. С. заявил, че подс. М. не е отправял заплахи и не е насъсквал кучето. Съдът неправилно приел обяснението на св. С., че пред св. В. М. и пред подсъдимия е казал това, което те са искали да чуят, тъй като се е страхувал и че ако е знаел, че ще го запишат е щял да каже истината. Тези му показания се

опровергавали от множество записи от телефоните разговори между С., подс. М. и сина му, поради което не е следвало да бъдат кредитирани. Въззивният съд неправилно игнорирал показанията на св. Д. за това, че подсъдимият е поискал пострадалите да го намерят и да му се извинят, а те доказвали отсъствието на субективния елемент на деянието. Касаторът твърди и че в мотивите на въззивната присъда не са изложени съображенията на съда относно вида и размера на наложеното наказание.

В предоставената му последна дума подсъдимият твърди, че допуснатите съществени процесуални нарушения при постановяване на въззивната присъда са довели до ограничаване на процесуалните му права, поради което прави искане за отмяна на въззивния съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане, при което да се извърши допълнителен разпит на посочените от него свидетели.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в пределите на чл. 347, ал.1 от НПК, установи следното:

С присъда № 57/30.06.2020 г., постановена по н.о.х.д. № 302/2020 г. по описа на РС – Русе, подсъдимият Б.Г. М. е признат за невиновен в това, че на 01.11.2018 г., в гр. Русе, в условията на опасен рецидив, е извършил непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото – на публично място, пред магазин „Чарли“ предизвикал скандал, викал, обиждал, псувал, насъсквал куче към Е. М. С. и Е. А. К., отправил закани към двамата и нанесъл удар с юмрук на Еркин Салиев, като деянието по своето съдържание се отличава с изключителна дързост и цинизъм, поради което и съобразно разпоредбата на чл. 304 от НПК го оправдал по обвинението по чл. 325, ал. 5, вр. с ал. 2, вр. с ал.1 от НК, като на основание чл. 1, ал. 2, вр. с ал.1, т.1 от УБДХ, вр. с чл. 301, ал. 4 от НПК, вр. с чл. 305, ал.6 от НПК му наложил административно наказание „Задържане за срок от 15 денонощия в структурно звено на ОДМВР Русе“.

С присъдата подсъдимият е признат и за невиновен в това, че на същата дата и място се закарал на Е. А. К. с думите „Ще те убия“ и това закарване може да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което е оправдан по обвинението по чл. 144, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК.

Подсъдимият е признат от РС – Русе за невиновен и по обвинението за това, че на същата дата и място се закарал на Е.М. С. с думите „Ще те убия“ и това закарване може да възбуди основателен страх за осъществяването му, поради което е оправдан за деянието по чл. 144, ал. 3, вр. с ал.1 от НК.

Първоинстанционната присъда е протестирана от РП – Русе пред ОС – Русе. След отвод на всички съдии от състава на ОС – Русе, с определение от 12.03.2021 г., постановено по н. ч. д. № 206/2021 г. по описа на ВКС, делото е изпратено за разглеждане на ОС – Разград, където е образувано в.н.о.х.д. №71/2021 г. По него е постановена присъда № 13/14.05.2021 г., с която ОС – Разград отменил съдебния акт на РС – Русе в частта относно оправдаването на подс. М. по обвиненията за осъществени престъпления по чл. 144, ал. 3 от НК, признал го за виновен в тяхното извършване, наложил му отделни наказания за всяко и на основание чл. 23 от НК определил едно общо наказание в размер на шест месеца лишаване от свобода, при първоначален „строг“ режим за изтърпяване и потвърдил присъдата в останалата ѝ част.

Със същата присъда на основание чл. 70, ал.7 от НК въззивният съд постановил подс. М. да изтърпи отделно определената по н.ч.д. № 1509/2017 г. на РС – Русе неизтърпяна част от наказание лишаване от свобода в размер на една година, един месец и 18 дни.

По жалба на подсъдимия въззивната присъда е отменена с решение № 60163/19.10.2021 г., постановено по н. д. №615/2021 г. по описа на ВКС, I н. о., като делото е върнато на въззивния съд за ново разглеждане. С посоченото решение касационният съд е дал указания за събиране на допълнителни доказателства / разпит на св. С./ и извършване на нов, прецизен и задълбочен анализ на доказателствената съвкупност.

При повторното разглеждане на делото е постановена въззивна присъда № 5/18.03.2022 г. по в.н.о.х.д. № 295/2021 г. по описа на Окръжен съд – Разград, подписана с особено мнение от председателя на съдебния състав, предмет на настоящата касационна проверка. С нея отново е отменена първоинстанционната присъда, постановена от РС – Русе в частта, с която подс. М. е оправдан по обвиненията за престъпления по чл. 144, ал. 3, вр. с ал.1 от НК и вместо това е признат за виновен в тяхното извършване, наложени са му отделни санкции за всяко от тях, определено е на основание чл. 23 от НК общо наказание шест месеца лишаване от свобода, при първоначален „строг“ режим за изтърпяване, като на основание чл. 59, ал.1 от НК е приспаднало времето, през което подсъдимият е бил задържан с мярка за неотклонение.

С въззивната присъда на основание чл. 70, ал.7 от НК е постановено подс. М. да изтърпи неизтърпяната част от наказанието, определена по н.ч.д. № 1509/2017 г. по описа на РС – Русе в размер на една година, един месец и 18 дни лишаване от свобода, при първоначален „строг“ режим за изтърпяване.

С присъдата съдът се произнесъл и по разноските, направени по водене на делото и веществените доказателства.

Касационната жалба, подадена срещу тази въззивна присъда е допустима, тъй като е депозирана в законовоопределения срок, от страна, която има право на това и срещу съдебен акт от вида на посочените в разпоредбата на чл. 346, т. 2 от НПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На първо място следва да се посочи, че не може да бъде уважено възражението на подсъдимия за допуснато от въззивния съд нарушение на принципа „ne bis in idem“. Съгласно указанията, дадени с ТР № 3/2015 г. по т. д. № 3/2015 г. на ОСНК на ВКС, наказателно производство, образувано срещу лице, по отношение на което за същото деяние е проведено приключило с влязъл в сила акт административнонаказателно производство с характер на наказателно производство по смисъла на ЕКПЧ, подлежи на прекратяване на основание чл. 4, § 1 от Протокол № 7 по реда на чл. 24, ал.1, т. 6 от НПК. Посоченото тълкувателно решение има предвид случаите, в които паралелно или последователно са проведени, съответно се провеждат, наказателно или административнонаказателно производство спрямо едно и също лице, за едно и също деяние. Целта е да не се допуска двукратно санкциониране на едно и също лице за едно и също деяние. Това не се отнася за случаите, в които в едно и също наказателно производство се разглежда обвинение срещу подсъдимия за извършени от него деяния на едно и също място, по едно и също време, с едни и същи действия, но покриващи признаците на престъпни състави, защитаващи различни обекти от посегателство. Такъв е настоящият случай, при който е внесен обвинителен акт срещу подсъдимия М. за деяние по чл. 325, ал. 5, вр. с ал. 2 от НК / обвинение включващо наред с другите

хулигански действия и отправянето на закани/ и за две престъпления по чл. 144, ал. 3, вр. с ал.1 от НК /закани с убийство, отправени към свидетелите С. и К./, осъществени по едно и също време, на едно и също място. Посочените престъпни състави имат различен обект на защита, като по чл. 325 от НК това са обществените отношения, свързани с обществения ред и спокойствие, а по чл. 144, ал. 3 от НК отношенията, свързани с личната свобода на гражданите и свободното формиране на тяхната воля. Съдебната практика /т. 7 на ППВС № 2/1974 г./ е категорична, че при наличие на идеална съвкупност, ако с деянието, сочещо на престъплението хулиганство, са осъществени признаците на едно или няколко други престъпления, не е налице поглъщане и съответно се прилага разпоредбата на чл. 23, ал.1, пр.1 от НК. Следователно, няма процесуална пречка или законова забрана подсъдимият да бъде съден и признат за виновен в извършването едновременно и на престъпление по чл. 325 от НК, и на такова по чл. 144, ал. 3 от НК. Предвид на това, като е осъдил подсъдимия за двете деяния по чл. 144, ал. 3, вр. с ал.1 от НК, въззивният съд не е допуснал нарушение на принципа „ne bis in idem“.

Основните оплаквания, отправени от касатора, са срещу правилността на фактическите констатации на въззивния съд, въз основа на които са формирани изводите му за осъществени от обективна и субективна страна деяния по чл. 144, ал. 3, вр. ал.1 от НПК. Макар и мотивирани с доводи за допуснати съществени процесуални нарушения в процеса на събиране, анализ и оценка на доказателствата при постановяване на въззивния съдебен акт, изложените твърдения от подсъдимия и неговия защитник реално са в подкрепа на поддържаната от тях теза за необоснованост и недоказаност на повдигнатите обвинения. Необосноваността не е включена от законодателя в кръга на касационните основания, визирани в чл. 348, ал.1, т. 1 – 3 от НПК. Касационният съд не е оправомощен да анализира самостоятелно събраната по делото доказателствена съвкупност, да ѝ дава нова оценка, да приема в резултат на това различни фактически положения от установените от предходните инстанции и на тази основа да осъжда или оправдава подсъдимия. Тъкмо обратното – правомощията на касационната инстанция са насочени към проверка за това доколко доказателствената и аналитична дейност на съдилищата по фактите е осъществена при спазване на наказателнопроцесуалните норми, регулиращи и гарантиращи правилността на процеса на формиране на вътрешното им убеждение. Извършеният в този аспект касационен контрол на обжалваната въззивна присъда дава основание за извод, че при събирането, оценката и анализа на доказателствената съвкупност, проверяваният съд стриктно е изпълнил задълженията си, произтичащи от процесуалния закон.

Обжалваната въззивна присъда е постановена след провеждане на въззивно съдебно следствие, в хода на което е извършен повторен разпит на свидетелите В. М., Н. Д., Е. С., Е. К., С. С., Г. П. и Д. Ж.. При това е предоставена възможност на подсъдимия и защитника му да участват активно в разпита на посочените свидетели. Уважени са им всички искания за събиране на писмени доказателства, приобщаване на записи от телефонни разговори, като е назначена и видеотехническа експертиза на записи от камери. Прегледът на протоколите от въззивното съдебно заседание налага извод, че по никакъв начин контролираният съд не е нарушил процесуалните права на подсъдимия и неговата защита, свързани със събирането на доказателства, поради което упрекът към него е неоснователен.

В мотивите на въззивния съдебен акт проверяваният съд е посочил приетите от него фактически положения и доказателствените източници, въз основа на които е

достигнал до тях. Изложил е подробен, всеобхватен и задълбочен анализ на събраните по делото доказателства, подчинен на изискванията на нормите на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК. Въззивният съд е обърнал особено внимание на показанията на свидетелите С. и К., като е съобразил обстоятелството, че същите са пострадали от деянията, в извършването на които е обвинен подс. М., което е дало основание те да бъдат конституирани като частни обвинители в наказателното производство. Особената процесуална роля на пострадалите свидетели е изисквала анализиране на изнесената от тях информация за фактите, от значение за предмета на делото, чрез съпоставянето им както помежду им, така и с останалите събрани по делото доказателства. Контролираният съд отговорно е изпълнил посочената задача, като е извършил детайлен и обективен анализ на техните показания, отговаряйки в тази връзка на всички възражения на подсъдимия и неговата защита. Въззивният съд е възприел като обективни и достоверни показанията на свидетелите С. и К. относно: времето и мястото на инцидента; думите /обидни реплики, псувни и закани/ и действията на подс. М. спрямо всеки един от тях; техните действия по време и след инцидента; нараняванията, получени от св. Салиев по време на деянието. Тези показания въззивният съд правилно е кредитирал / л. 253 - 254 от възз. дело/, поради това, че по отношение на изложените факти посочените гласни доказателства са последователни и кореспондират както помежду си, така и с информацията, дадена от свидетелите Д. и С. за случилото се, със заключението на съдебно – медицинската експертиза, с писмените документи, събрани по делото. Доказателство за обективността на аналитичната дейност на контролирания съд е обстоятелството, че същият не е дал вяра изцяло на показанията на пострадалите, като е посочил по отношение на кои конкретни факти / за времето на подаване на жалба от св. С.; за липсата на жалба от св. К.; за отношенията между С. и подс. М. след инцидента, във връзка с предлагането на пари за оттегляне на жалбата и т. н./ не ги възприема, поради това, че не се потвърждават или противоречат на други доказателства. Доводите на въззивния съд в тази част са логични и правилни, поради което опровергават твърденията на касатора за пристрастност на съда, изразена при оценката на показанията на пострадалите.

Задълбочено и детайлно въззивната инстанция е обсъдила и показанията на св. Д. /л. 255 - 256 от възз. дело./, като е отчела приятелските му отношения с пострадалите. Подходът на контролирания съд към този доказателствен източник е професионален, анализът му е изключително подробен и в съответствие с принципите на формалната логика. Поради това упрекът към въззивния съд, относно начина по който от показанията на св. Д. са изведени значимите за предмета на доказване факти, е неоснователен.

Не се споделят и оплакванията на касатора относно извършения анализ и оценката на показанията на св. С. /л. 263 от възз. дело/. Този свидетел е разпитан за пръв път при повторното разглеждане на делото от въззивната инстанция, по инициатива на подсъдимия М. и в изпълнение на указанията, дадени от ВКС в предходното отменително касационно решение. При преценката на показанията му правилно въззивният съд е отчел, че за първи път свидетеля дава показания по делото три години след инцидента, при което е естествено да не е напълно точен в излагането на информация за него. Съобразил е и изявлението на св. С. за начина, по който е бил издирен от св. В. М., за проведените между двамата /включително и в присъствието на подсъдимия/ разговори, при които му е оказан натиск да свидетелства по делото, с цел опровергаване на обвинителната теза. Пред съда св. Станев е обяснил, че при тези

разговори не е бил напълно искрен и е казал това, което подсъдимият и неговият син са искали да чуят, тъй като се е страхувал от тях. Показанията му са логични, като се има предвид, че разговорите са проведени предимно през нощта, свидетелят е бил сам, в чужд за него град, изправен пред няколко лица, с агресивното поведение на едно от които /подсъдимия/ е бил започнат от инцидента. Следва да се отбележи и че св. С. преди разпита му от съда е бил предупреден за отговорността, която носи за лъжесвидетелстване съгласно разпоредбата на чл. 290 от НК, докато пред св. В. М. и подсъдимия, той е имал правото да говори каквото прецени за подходящо. Следователно, сведенията, които св. Станев е дал пред тях не могат да се противопоставят на показанията, изложени пред съда под страх от наказателна отговорност. Разбира се последните също подлежат на преценка, каквато е осъществена от въззивния съд, съобразно процесуалните му задължения. При това, контролираният съд, противно на изложеното в жалбата, е отчел обстоятелството, че св. С. познава св. Д. от няколко години и че е дошъл в съда за разпит заедно с него. Съобразил е и че преди инцидента той е познавал бегло само св. К., но не и св. С. и не е бил в приятелски или други близки отношения с тях – обстоятелство потвърдено както от самите пострадали, така и от св. Д.. Фактът, че вечерта на инцидента св. С. е черпел с напитки тримата свидетели, не налага друг извод, както настоява касаторът, освен, че лицата са били обикновени познати. Правилно въззивният съд е отчел, че това познанство не се отразява върху обективността и достоверността на показанията на св. С.. За да достигне до този извод контролираният съд е отчел обстоятелството, че последните, макар и да кореспондират с показанията на пострадалите и на св. Д., се различават от тях по структура, употребени изрази и отношение към случилото се, което е доказателство за липсата на предварителен синхрон между лицата. С оглед на изложеното правилно въззивният съд е кредитирал дадените от св. Станев сведения относно: начина, по който той самият е пристигнал на местопрестъплението; агресивното поведение на подс. М.; изречените от него изрази - „мишки“ и „ще ви избия“, като закани отправени към двамата пострадали; посягането на подс. М. към св. С. и насъскването на кучето срещу него – факти, които пряко са относими към предмета на делото.

Неоснователно е твърдението на подсъдимия, изложено в съдебното заседание пред касационния съд, за това, че въззивният съд не е обсъдил и интерпретирал според действителното им съдържание, показанията на свидетелите Г. А. и Р. Т. и че не е допуснал преразпит на същите. В мотивите на въззивната присъда / л. 261-262 от възз. дело/ проверяваният съд е изложил съображения относно посочените гласни доказателствени средства, като е преценил, че доколкото свидетелките не са възприели лично инцидента, техните показания не съдържат преки доказателства за него, а само потвърждават общата информация за наличието на такъв, съдържаща се в преките доказателства. При това положение правилно е счел, че повторен разпит на посочените свидетелки не би допринесъл за изясняване на значимите за предмета на делото факти.

Не се потвърждава и твърдението на касатора за това, че въззивният съд не е положил усилия да издири и разпита лицето „М.“, въпреки предоставените от подсъдимия данни за него. Видно от материалите, събрани в цялото наказателно производство, такива данни не са били представени нито от подсъдимия, нито от неговия син – св. В. М., с когото се твърди, че лицето „М.“ е имала някакви отношения. В съдебно заседание пред въззивния съд, проведено на 18.03.2022 г. /л. 207 от възз. дело/, подс. М. отново е приканен да посочи информация за лицето, като

същият е заявил, че не разполага с такава. При това положение контролираният съд правилно е преценил, че не е възможно при единствените данни само за собственото име на лицето, то да бъде издирено, установено и разпитано три години след инцидента.

В обобщение следва да се посочи, че касационната проверка не установява допуснати от въззивния съд нарушения на правилата, свързани със събирането, проверката и оценката на доказателствените източници. Въззивната инстанция е оценила доказателствените материали стриктно, съобразно изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 от НПК, поради което не са налице пороци в доказателствената дейност, които да доведат до съмнение в изводите на съда за това, че подсъдимият е осъществил инкриминираните деяния. Приетите за установени от окръжния съд фактически положения са изведени в резултат на задълбочен анализ и се подкрепят от обективно наличната по делото доказателствена съвкупност. Въззивният съд се е съобразил с разпоредбата на чл. 339 от НПК и спазвайки указанията на ВКС, дадени с предходното отменително касационно решение, подробно е отговорил на всички възражения на подсъдимия и защитника му / л. 252 – 270 от възз. дело/, свързани с доказателствените източници и фактите, които установяват относно: времето на подаване на жалба от пострадалия С. и липсата на такава от св. К.; удара с ръка, нанесен от подсъдимия на св. С.; точния израз, употребен от подсъдимия като закана; насочеността на заканата към двамата пострадали. Същите възражения отново се представят и пред касационния съд и доколкото настоящият съдебен състав изцяло се солидаризира с доводите на въззивната инстанция, намира за излишно да ги повтаря. В заключение следва да се посочи, че при постановяване на обжалваната въззивна присъда не са допуснати нарушения на процесуалния закон, поради което не може да бъде удовлетворено искането на касатора за отмяна на въззивната присъда и връщане на делото за ново разглеждане.

При фактическите положения, установени в резултат на извършения прецизен доказателствен анализ, контролираният съд е приложил правилно и материалния закон, приемайки, че подс. М. е осъществил две отделни деяния по чл. 144, ал. 3, вр. с ал. 1 от НК, като се закарнал с убийство на пострадалите С. и К. с думите „Ще ви убия“ и това закарване би могло да възбуди основателен страх за осъществяването му. Обосновано въззивният съд е преценил, че изречените от подсъдимия закани „ще ви убия“, наред с псувни и обиди, са били пряко насочени към двамата пострадали – С. и К., тъй като това се установява както от техните показания, така и от тези на намиращите се на мястото свидетели Д. и Станев. Вярно е и заключението му, че заканите са били в състояние да възбудят основателен страх за осъществяването им. До този извод проверяваният съд е достигнал преценявайки цялостното поведение на подсъдимия по време на инцидента: връщането му пред магазина, заедно с воденото от него куче, порода „Питбул“, известна с жестокостта си при нападение; подгонването с него на св. К. около автомобила, който от страх се заключил в колата; насочването му към св. С., удрянето на последния с ръка в главата и насъскването на кучето срещу него. От съществено значение за извода, че обективно заканата с убийство би могла да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ е обстоятелството, че след като кучето, изпълнявайки командата на стопанина си е захапало св. С., подсъдимият не само не е спрял нападението си над последния, но е продължил да го гони около автомобила, докато пострадалият не успял да влезе вътре и да се заключи. Това също не е спряло подс. М., който продължил да удря по колата, опитвайки се да се добере до пострадалите, докато автомобилът не потеглил,

отвеждайки ги от мястото на престъпленията, с което последните реално са довършени.

С оглед на така установените факти въззивният съд е формирал законосъобразния извод, че закана, придружена с физическа агресия, е станала достояние на пострадалите / изречена е в тяхно присъствие/ и е била от такова естество, че обективно е била годна да възбуди основателен страх за осъществяването ѝ. При това правилно и обосновано контролираният съд е приел, че деянията са осъществени от подсъдимия и от субективна страна, при форма на вината пряк умисъл, тъй като той е съзнавал смисъла на изречените от него думи и чрез поведението си е целял именно това – да възбуди у пострадалите основателен страх, че закана ще бъде изпълнена. Законосъобразни и изцяло в съответствие с трайната съдебна практика по приложението на чл. 144, ал. 3 от НК са и доводите на въззивния съд за това, че за съставомерността на деянието е без значение: подсъдимият имал ли е оформено решение за изпълнение на закана с убийство; средствата, с които е действал били ли са годни да причинят смърт; пострадалите демонстрирали ли са страх и предприели ли са конкретни действия за защита; променили ли са обичайното си поведение след престъплението. За да се приеме, че подсъдимият е осъществил посочения престъпен състав на чл. 144, ал. 3 от НК, не е необходимо да се установи, че той е имал намерение да осъществи закана си за убийството на пострадалия, че си е изградил някакъв план, набавил си е средства и т. н., тъй като наличието на подобни обстоятелства обосновава друг вид престъпление, като например по чл. 117, ал.1 от НК. Без значение за съставомерността е и реакцията на подсъдимия и отношението му към деянието след неговото довършване, поради което правилно въззивният съд е счел за неотносим към въпроса за изясняване на субективната страна призивът на подсъдимия към св. Д. да му доведе пострадалите да му се извинят на колене. Деянията са довършени с оттеглянето на пострадалите с автомобила от мястото на инцидента, поради което тяхното последващо поведение – кога точно са се оплакали в полицията и са упълномощили адвокат, какви чувства са изпитвали впоследствие, променили ли са начина си на живот, също нямат пряко отношение както към обективната, така и към субективната страна на престъпната проява. Посочените обстоятелства са от значение единствено за доказателствения анализ, за да се прецени доколко показанията на пострадалите са обективни и достоверни при излагане на конкретните факти. Всичко това е съобразено от въззивния съд, същият правилно е приложил материалния закон, поради което не е налице заявеното касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1 от НПК.

Оплакването за несправедливост на наложеното наказание не се аргументира с конкретни доводи, освен, че във въззивната присъда липсвали мотиви по отношение на санкцията. Това твърдение е неоснователно, тъй като въззивната инстанция в мотивите на присъдата / от л. 273 – л. 276 от възз. дело/ е изложила подробни, задълбочени и детайлни съображения относно обществената опасност на деянията и на дееца, наличните смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства, както и конкретния размер на наказанията за всяка отделна престъпна проява. Санкциите лишаване от свобода за срок от шест месеца за всяко едно от отделните деяния, е определена от въззивния съд в размер малко над минимално предвидения такъв в разпоредбата на чл. 144, ал. 3 от НК. При тяхното индивидуализиране са спазени изискванията за законоустановеност и справедливост на наказанието. Правилно са приложени разпоредбите на чл. 23 от НК, чл.57, ал.1, т. 2, б. „б“ от ЗИНЗС, чл. 59, ал.1 от НК и чл. 70, ал.7 от НК. Не са допуснати нарушения от категорията на посочените в

разпоредбата на чл. 348, ал. 5 от НПК, поради което настоящият съдебен състав не намира основание за корекция на размера на наложеното наказание и на режима за неговото изтърпяване.

В заключение следва да се посочи, че отсъствието на заявените касационни основания обуславя оставянето на обжалваната въззивна присъда в сила.

С оглед на изложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 от НПК, Върховният касационен съд, I – во наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивна присъда № 5/18.03.2022 г., постановена по в.н.о.х.д. № 295/2021 г. по описа на Окръжен съд – Разград.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.